

ПОЛИМЉЕ

ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНА И ПОЛИТИЧКА ПИТАЊА

ГОДИНА LXXIV

БРОЈ 3041

ЦЕНА 70 ДИНАРА

ПРИЈЕПОЉЕ

18. АПРИЛ 2025.

Пријепољци ван Пријепоља

Крповић Зденко

Стр. 15

Sa visina, od davnina

Стр. 8

Како је пријатељство створило КМФ „Арес“

Стр. 7

Бабине 150 година од буне

Ове године биће обележен јубилеј

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

„Чуј народе све три вјере!
Устај на оружје. Рат је ово за
слободу и права читавог на-
рода. Свака вјера, свачије пра-
во, образ и имање биће нам
светиња!“

У сусрет јубилеју којим ће би-
ти обележено 150 година од
почетка устанка познатог као
Бабинска buna или разура, за
наш лист о значају овог исто-
ријског догађаја говорио је
Драган Кувелић, учитељ и

један од потомака лозе Ку-
веља чији је знаменити члан,
Јевто Поповић Кувела, био
најзначајнији актер устанка.

Бабине као топоним и насеље
се први пут помињу 1477. го-
дине, а гробље на Рогушју за-
право крије словенску некро-
полу са неколико римских спо-
меника. Остаци који су нађени
на локалитету Мала Металка
припадају периоду владави-
не императора Константина
(324-337). Сматра се да је овај
простор у периоду владавине

Отоманске империје могао
имати и до 1000 становника.

Бабине су у бунама биле од
1875. до 1912. године, према
књизи Јована М. Брашанца.
У овом периоду народ Баби-
на и околине доживео је про-
свећење, стекао храброст,
кренуо на свога зулумћара,
али и испаштао због тога.

Породица Поповића, која је
изнедрила вођу Бабинске бу-
не Јевта Поповића, у Баби-
не се доселила из места Ба-

рице у Вранешима 1707. го-
дине и настанила у месту
Крајеви. А, према неким из-
ворима, тамо одакле су до-
шли прозвани су и Кувеле.

Према казивању учитеља
Драгана Кувелића, Баби-
не су, сходно томе да се на-
лазе на тремеђи, биле једна
од ретких „слободних тери-
торија“. Према његовим ре-
чима, турски зулумћари су
ту веома ретко залазили и

Наставак на страни 4

У светлости Васкрса: Порука Владике Атанасија

Стр. 2

Милан Минић – траг у времену

Стр. 3

Прва у историји „Полимља“

Стр. 5

Izviđači su stub društva, ali društvo je zabo- ravilo na njih

Стр. 9

Влашки вир за душевени мир

Стр. 14

П

@list.polimlje

@list_polimlje

List Polimlje

033/712-555

polimlje@gmail.com

Polimska 1

Budimo na vezi

novinarnica.net

listpolimlje.info

Перспектива

Bjelopoljski put BB 31300 Prijepolje
033/710155 064/8599300
info@perspektiva.rs www.perspektiva.rs

033713/444 +381 646486302
ALTA MEDIKA
CENTAR ZA DIJAGNOSTIKU
I POLIKLINIKE

Догађаји

У светлости Васкрса: Порука Владике Атанасија

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

У духу највећег хришћанског празника, Васкрса, разговарали смо са Владиком Атанасијем који је упутио снажну и дубоку поруку верницима. Његове речи доносе смисао, наду и подсећање на истинску суштину празника Христовог Васкрсења.

Ваше Преосвештенство, шта за Вас представља празник Васкрсења Христовог?

“Сам празник је такав, да нам одређује тематику, одређује усмерење наше пажње, то јесте смисао празника. И сва сила овог празника, свих празника, а нарочито овог, Васкрсења Христовог, је у томе што је у стању да нашу пажњу заокупи правом тематиком и да усмери, да ишчупа нашу пажњу из те себичности у коју је утонуо свет и те погубљености, из те провалије егоизма, егоцентризма, очајања, безнађа. Васкрс као празник баш тако постоји по својој природи, што је негација у том безнађу, и смрти и болести, и чупа га.”

На који начин Васкрс утиче на верника и духовни живот човека данас?

“Ми улазимо у сваки празник, а нарочито у празник Васкрсења Христовог, са тим очекивањима да изађемо јачи, ведрији, и већи оптимисти, али са разлогом, објективни оптимисти, способнији за живот. Због тога би било неопходно опет се подсетити на саму структуру празника Васкрсења и чему је посвећен, а то је Господу Христу, Сину Божијем, који је Спаситељ света, кога је Отац небески послао из љубави своје да буде помириатељ између Бога и људи.”
Како нас празник подсећа на Христову љубав и улогу у спасењу?

“На то подсећају и апостоли Христови, први ученици. Апостол Јован, на пример, каже да се у томе показала љубав, не у томе што смо ми заволели Бога, него што је Бог заволео нас и послао Сина свога да буде Спаситељ света. Он је спаситељ-посредник. Ми смо, удаљавајући се од Бога, живели погрешним начином живота, смртоносним и болесним начином живота, и разболели се, и човечанство се сурвало у провалију болести и смрти. Зато је неопходно да Тај који је створио човека поново посредује у својој љубави и да преобрази човека.”
Како бисмо, према Ва-

ма, требало да доживимо и обележимо Васкрс?

“Дакле, неопходно је кад говоримо о овом празнику ући у филозофску и теолошку структуру. Не можемо говорити само о обичајима, иако су неопходни, али се могу претворити у обичан фолклор ако не идемо у смисао дубински. Треба имати и једно и друго, код нас је и једно и друго спојено. И баш та структура и све што се приређује при храмовима, што деца приређују, укључујући и то, подсећа управо на овај смисао. Тако да нас чупа Бог из те поспаности и заборава.

Ми кажемо с правом, сигурно, да је сва шанса човечанства, не само једном човеку као појединцу, за његово спасење у Христу, што значи и у Васкрсу, Његовом Васкрсењу, јер је Он устао из мртвих.”

Која је порука Христове победе над смрћу?

“Смрт није Њега успела задржати. Он је дозволио да уђе у гробну смрт и цео животни век човеков је намерно прошао да би цео тај пут преобразио. Да не буде то пут смрти, где ћеш ти да се разболиш, него где ћеш ти моћи да опстанеш жив, и кроз гроб да прођеш и жив да устанеш, јер то је људска природа коју је Он узео на себе. Бог је исцелио, али морамо бити с Њим, да бисмо добијали плодове тог исцељења. Морамо остати са Њим у заједници и живети по Његовој љубави. Зато Он и вели: “Верујте у Јеванђеље, обратите се живом Богу.” Не може се живети на смртни начин а очекивати да ће се живети. Неко живи на болестан начин, и сад очекује да буде здрав, тада је то бесмислено. Мора се остати на том правом путу и живети на разуман и здрав начин.”

Какву улогу има љубав у Христовој науци?

“Сав програм Христове науке јесте у љубави. Он пре свега показује ту љубав собом, преноси нам љубав Оца Небеског и показује како ми треба да се односимо једни према другима: “Љуби Господа Бога свога свим срцем својим, свом душом својом, свом мишљу својом, и ближњега свога и свакога око себе као и себе самог.” То нам препоручује и заповеда. Он је то показао тиме што Себе приноси за другог и страда за њега, то значи бескрајно показивање добротe.

И замислите сад кад би се човечанство окренуло на такав начин живота, престали би ратови, нестало би ратова.”

Ко су, по Вашем мишљењу, наши савремени узорни христообразног живота?

“Ми смо позвани кроз празновање Васкрса да настојимо да живимо христообразно, по узору на Христа. Он је савршени пример не само Бога већ и човека, и показује нам савршено човештво. И ми имамо очигледне примере христообразног понављања живота код људи. Многи су живели христообразно међу нама, у српском роду, на пример Свети Сава, Патријарх Павле и многи други. Они су живели по програму Јеванђеља.”

Како да ускладимо духовни живот са свакодневним изазовима савременог света?

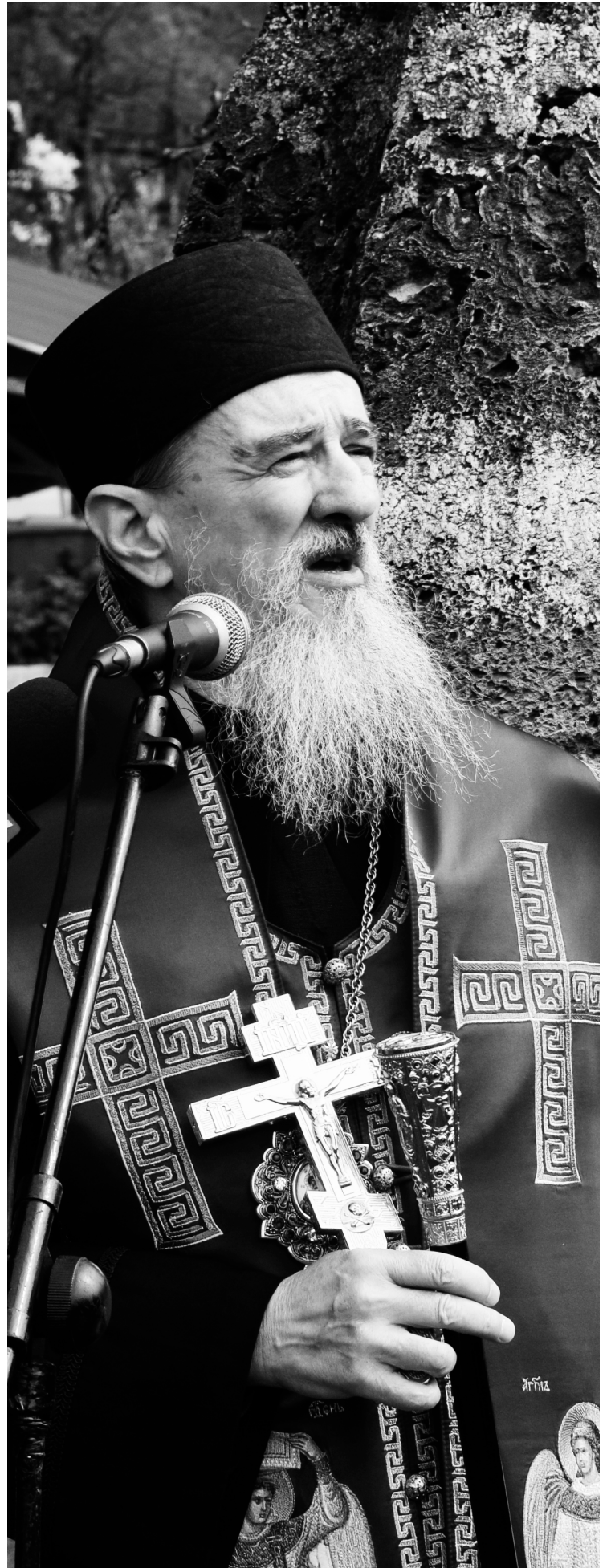
“Сада се разликује јеванђељски програм и програми који се тичу економије, на пример. Потребна је економија, али не претерано, треба ограничена, земаљски да буде, да буде мало шира, јер наша економија граби у вечност. Христос, не поричући земаљски живот, проповеда небеско царство, Он оспособљава ово живљење за Небеско, вечно живљење.”

Како оцењујете духовни живот народа данас?

“Истакао бих шта сам приметио, народ ових задњих година на нашем простору се доста оплеменио, постао племенитији и више је ушао у цркву и веру. Постао је хуманији, више има хуманитарних акција, више је осећања за потребе старих и младих.”

Шта нас Симбол вере учи управо о Васкрсу?

“Подсетио бих, јер има директну везу са овим празником, симбол вере се управо тако и закључује: “Чекам васкрсење мртвих и живот будућег века.” Баш тако се закључује симбол вере, и то је наша радост и наша нада. Зато ми истичемо то и подсећамо, да је празник Васкрсења Христовог извор љубави, али и извор наде и радости заједно. Јер како се радовати ако се не надаш и немаш перспективу? А перспектива је живот будућег века, и зато смо радосни. Зато је срећа човечанства у Васкрсењу Христовоме које отвара нама могућност да

живимо са васкрслим Христом. Тако се и поздрављамо, Христос је са нама, Он је васкрсао и даје тај океан енергије, радости и светлости свима који верују у Њега.”

На крају, како бисте повезали веру са нашим идентитетом и државом?

Полуге наше историје, културе и државности су хришћанске, извиру из наде Христовске и из светлости Христове. Тако да подржавајући те по-

луге, ми хранимо себе и своју државност и своју трајност. Светосавље јесте гаранција, где год се оно разлива, ми смо сигурни да отуда постајемо ведрији, смисленији, организованији и јачи. Али то је за добробит не само за нас, то је од користи целом човечанству.“

Владика Атанасије на крају поручује:

«Христос Воскресе, Ваистину Воскресе, и радост донесе!»

ДРУШТВО

Милан Минић – траг у времену

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

У петак је у Пљевљима отворена изложба под називом „Милан Минић архитекта и сликар, траг у времену“. Реализована је у сарадњи Савеза инжењера и техничара Србије, Удружења инжењера Полимља и Института за архитектуру и урбанизам Србије. Аутор изложбе је др **Игор Марић**, дипл. архитекта и председник СИТС.

Присутнима су се обратили **Дејана Дробњак**, директорица Завичајног музеја Пљевља и **Душан Плескоњић**, председник Удружења инжењера Полимља. А о Милану Минићу и изложби су говорили др Игор Марић, аутор и **Оливера Ђосовић**, сарадница на изради каталога изложбе, а званично ју је отворио председник Општине Пљевља **Дарио Вранеш**.

„Овде смо поводом 150 година од рођења Танасија Пејатовића, оснивача пљеваљске гимназије, која сада баштини 124 године. А, један од првих ђака био је Милан Минић, архитек-

та и сликар. Иначе, Танасије Пејатовић је био његов ујак. Премијерна изложба о лику и делу Минића била је у Пријеполу, зато што је он Пријеполца. Био је јако специфичан архитекта који је радио у неколико стилова. Радио је и класицизам, а радио је и у националном српском стилу, као и у модернизму. Био је и јако друштвено ангажован. Између осталог, био је оснивач Удружења ликовних и примењених уметника Србије, потпредседник Инжењерске коморе Србије. Упоредо се бавио архитектуром и сликарством. Његова сликарска заоставштина се комплетна налази у Народном музеју. Једно од његових најзначајнијих остварења је Хотел Мажестик, које је значајно јер га је управо он пројектовао, финансирао и изградио. На врху те куће имао је свој стан и атеље“, рекао је за наш лист др Игор Марић, дипл. архитекта и председник СИТС.

Директорица Завичајног музеја Пљевља Дејана Дробњак је укратко описала значај ове

изложбе.

„Милан Минић је био издана лозе Пејатовића, угледне пљеваљске породице, сестрић свима познатих Риста и Танасија. Управо је јака веза са Пејатовићима била повод да се вечерас у Пљевљима организује ова изложба. Уједно, ово је прилика да се кроз име и дјело Милана Минића помене и обиљежи 150 година од рођења Танасија Пејатовића. Минић је створио јединствену симбиозу техничког знања и умјетничког израза, изградио је особен архитектонски стил и врло рано добио прилику да искаже своје умјеће“, рекла је директорица.

Председник Удружења инжењера Полимља Душан Плескоњић говорио је о значају пројеката које спроводи Удружење, а посебно о значају ове изложбе, као и других посвећених Милану Минићу.

„Сигуран сам да ће данашњи дан у културној хроници Пљеваља бити забележен и као дан који најављује обе-

лежаване једне значајне годишњице у Општини Пљевља. Изложбу о Милану Минићу смо до сада приказали у више градова у Србији, а ово је прво представљање ван граница Србије. Овде представљамо бриљантног градитеља, немара, пројектанта модерних знаних и незнаних грађевина и врсног сликара. Приказујемо једну епопеју о њему, времену у ком је стасавао, о узорима и утицајима. На овај начин хоћемо јавности, која је навикла на помпезне приповетке, да саопштим ко је пројектовао и градио многе ансамбле, грандиозне куће широм Србије, Македоније и приморја“, дао је свој суд о значају ове изложбе Душан Плескоњић, председник Удружења инжењера Полимља.

Изложбу је отворио председник Општине Пљевља Дарио Вранеш.

„Милан Минић је иза себе оставио бројна дјела и показао се великим инжењером и умјетником. Оставио је велики траг

и Пријеполци и Пљеваљци имају чиме да се поносе и треба све да учине да се он не заборава, већ да његов живот буде путоказ новим генерацијама“, рекао је Дарио Вранеш, председник Општине Пљевља.

Директорица Завичајног музеја у Пљевљима је за наш лист истакла значај сарадње са **Удружењем инжењера Полимља**, а поготово кроз ову изложбу. Она је нагласила како сама изложба приказује и један историјат. Такође, директорица је изразила жељу за поновном сарадњом са овим удружењем, сходно томе да Завичајни музеј у Пљевљима организује различите врсте изложби.

За потребе израде изложбе и каталога коришћен је материјал који је уступљен од више институција и појединаца. Изложбу чини **38 панора**, на којима је приказан животни пут Милана Минића, његова архитектонска остварења и сликарски радови, а прати је каталог обима **65 страна**.

Десети скуп подршке студентима одржан у Пријеполу

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

На платоу испред Дома културе у Пријеполу 11. априла одржан је десети по реду скуп подршке студентским захтевима, организован поводом трагичног догађаја у Новом Саду, у којем је услед пада надстрешнице страдало 16 особа. Грађани су се окупили како би одали пошту настрадалим и исказали солидарност са студентима широм земље. Скуп је отворила **Невена Ми-**

тровић, студенткиња Факултета политичких наука у Београду, нагласивши да је борба студената усмерена ка вредностима које превазилазе академске оквири.

„Не боримо се само за зидове универзитета, већ за истину, правду и достојанство свих грађана. Не тражимо чуда, већ минимум људског поштовања“, поручила је она,

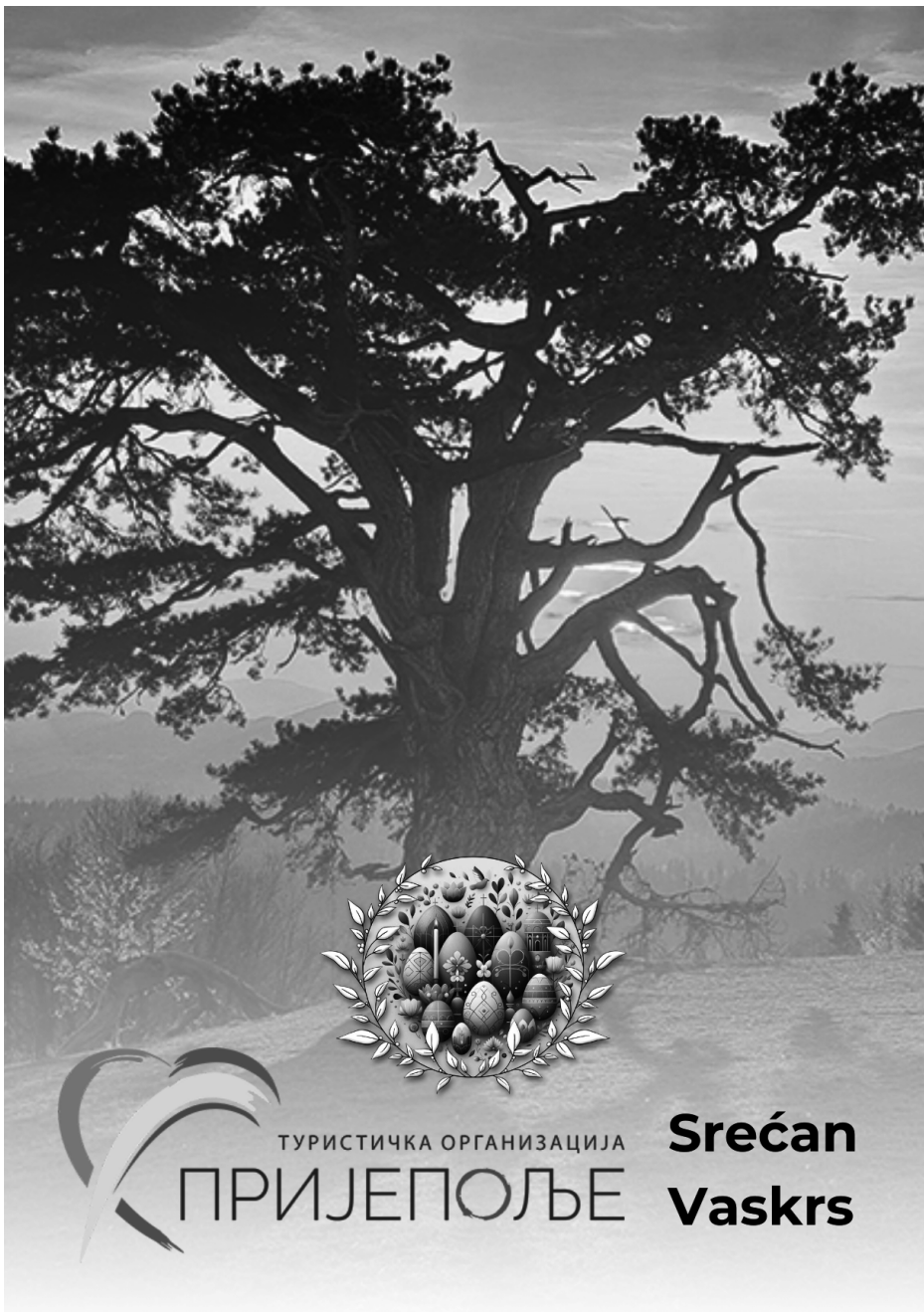
истичући да млади траже одговорност надлежних, приступачно образовање и прекид игнорисања потреба младих. Подршку студентима пружила је и др **Весна Поповић** из Прибоја, која је у свом обраћању указала на политичке притиске којима су изложени здравствени радници. Навела је да је недавно смењен заменик директора Дома здравља у Прибоју, што

додатно отежава функционисање већ оптерећене установе.

„Залажем се за истину, одговорност и крај корупције, а то су и захтеви студената које свим срцем подржавам“, нагласила је др. Поповић. У знак сећања на stradale и као подршку протесту, присутни су у тишини 16 минута стајали испред зграде општине, где је положе-

на симболична порука у виду књиге Статута општине Пријеполје. Након тога, грађани су наставили шетњу кроз градске улице. Скуп је протекао без инцидентата. Организатори су најавили нови протест за четвртак у виду протестне војње од манастира Милешева до центра града, са почетком у 19 часова.

Честитке

Mahova pekara

065 618 45 33

Srećan Vaskrs

ПОВОДИ

ПРВА У ИСТОРИЈИ „ПОЛИМЉА“

ДВЕ ГОДИНЕ ПОСЛЕ...

Мемнуна Цмиљановић, новинарка у пензији

Редакција

Пре равно две године, 22. априла 2023, у пензију је отишла новинарка „Полимља“ **Мемнуна Цмиљановић**. То није био „обичан“ одлазак у пензију. Макар, није требало да буде. У дугој историји пријепољских новина, Мемнуна Цмиљановић је први новинар/ка који је у мировину отишао после целог радног века проведеног у „Полимљу“. А потписе на страницама локалних новина светле традиције, као траг у времену и простору, оставило је безброј новинарки и новинара. Мемнуна Цмиљановић провела је у „Полимљу“ 39 година, од маја 1984. до априла 2023. Матичне новине одлазак у пензију нису пропратиле чак ни антрфилеом уз њен последњи текст. Они који су пре две године уређивали лист мислили су, ваљда, да тако треба. Згодну прилику да се потврди као „женска телевизија“, како се декларише, пропустила је и локална ТВ Форум која ни са неколико секунди програма није забележила да је њихова колегиница, поред толико колега, исписала нову страницу пријепољског журналистичког летописа. Тако је овим примером настављен „новинарски усуд“ који прати ову професију још од доба Димитрија Давидовића, покретача и уредника „Новина србских“, првих новина које су штампане у Србији, у Кра-

гујевцу 1834, а које нису објавиле ни вест о његовој смрти. Зато и ови редови који би да „попуне“ празнину новинских стубаца „Полимља“ из априла 2023. Две године после...

„После скоро двадесет година рада у новинарству схватила сам да се на почетку и на крају ове професије налази стрес у чистом стању, којим се са неке невидљиве пупчане врпце, често у неприхватљивим дозама, потхрањује овај позив. Тешко је одгонетнути шта је узрок а шта последица, да ли то новинари сами `с лучом` траже стрес или се он јавља као последица професије `слатке горчине`. Било како било, статистика каже да је новинара више у читуљама него на евиденцији пензионисаних“, написала је у јубиларном, 2000. броју „Полимља“ марта 2022, Мемнуна Цмиљановић у изванредном ауторском тексту „Прес стрес: Пресовање новинара“. Није тада ни слутила да ће двадесетак година касније, при одласку у пензију, „пресовање“ доживети и од своје бранше.

Мемнуна је у пензионерску луку упловила са богатим новинарским пртљагом и без изгубљеног зрна журналистичке части. Раритетно за новинарство, данас и овде. Писала је Нуна, како су је оловљавали пријатељи, колеге, сарадници

и читаоци, текстове који су Читаоца везали већ првом реченицом. А највише је писала о оном што је Човеку најпотребније – о здрављу, о производњи органске здраве хране и о конзумирању духовне хране, показујући новинарском поливалентношћу и своје широко образовање. Водила је здравство у Листу и Радио Полимљу, више година уређивала ауторску емисију „Свет медицине“... Писала је питке репортаже о узорним пријепољским пољопривредницима, о сточарству и воћарству, о тешком животу на селу, обилазећи и најудаљеније коте пријепољске општине... Успешно је извештавала и са бројних културних догађаја наглашавајући у аналитичким текстовима значај културе и колико је духовни стандард битан у формирању Човека... Увек са мером, без дозе субјективног трудила се, и успевала у томе, да читаоцима и слушаоцима верно пренесе догађаје, добронамерно указујући на узроке и последице неких појава. Због тога су јој Читаоци веровали. Као и сарадници. Читаоци су јој после неких текстова слали поруку: „Ми смо Твоји фанови“, што представља најлепшу похвалу једном новинару. Стизале су од Читаоца и честитке поводом одласка у пензију, додуше мало закаснеле, јер из „Полимља“

то на време нису сазнали.

Мемнуна Цмиљановић је новинарство дипломирала на Факултету политичких наука у Сарајеву. Вратила се у родно Пријепоље и започела професионалну новинарску каријеру. Од „некако с пролећа 1984“ до 2023. и „сећаш ли се оних дана“, у њеној новинарској бе-

лежници (о)стало је пуно тога. А као највредније - журналистичку диплому из Сарајева са највишом оценом „оверили“ су они најмеродавнији – читаоци листа „Полимље“ и слушаоци Радио Полимља. Мирне пензионерске дане, без „прес стреса“, Нуна проводи окружена и унуцима Мином, Милијом и Матијом.

Стабилан крај грејне сезоне без већих проблема

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

Грејна сезона за 2024/25 годину је завршена, а трајала је планираних шест месеци, односно 180 дана. Како наводе из ЈКП „Лим“, протекла зима није била посебно оштра, али то није утицало на могућност редуковања грејања – системи су морали да раде пуним капацитетом током целог периода.

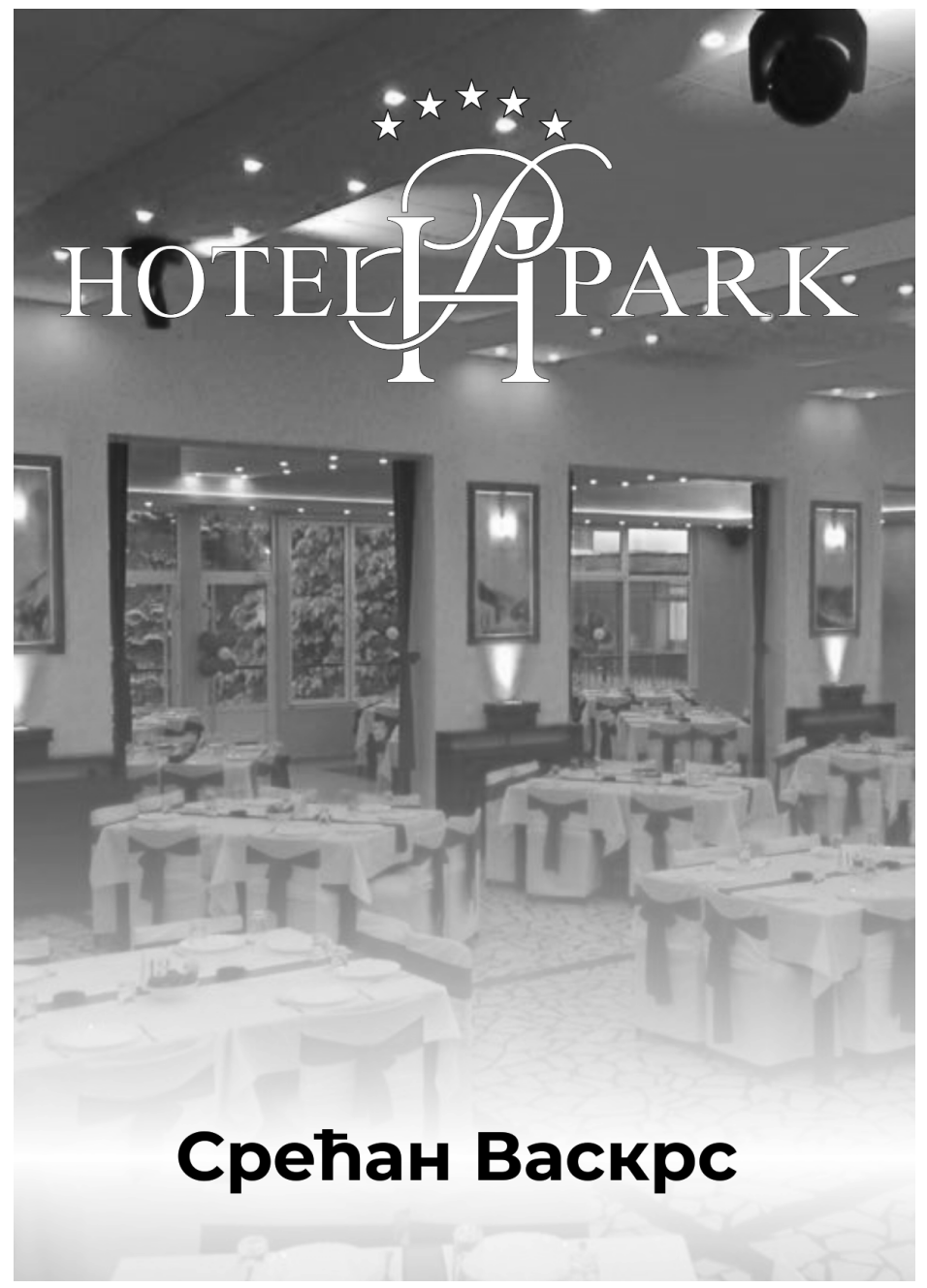
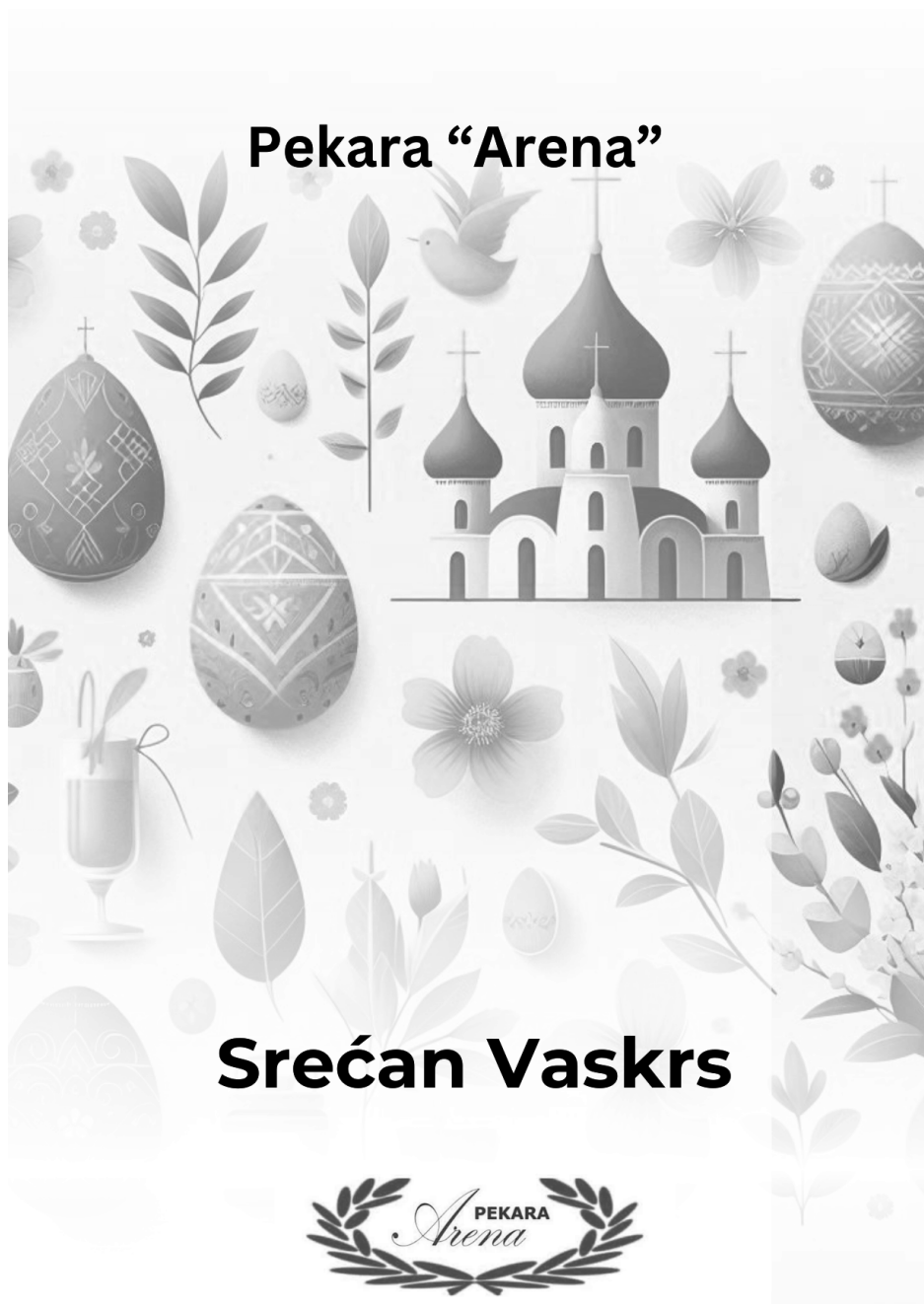
„Иако су температуре биле благе, није било услова да се грејање обуставља ни на неколико сати, а камоли дана. Сви енергенти су утрошени и, у случају евентуалног захлађења, морали бисмо да се обратимо локалној самоуправи за одлуку о продужењу сезоне, што би захтевало и хитну набавку нових енергената“, поручују из предузећа.

Сезона је протекла без већих техничких проблема, осим инцидента на котлу у Пријепољској гимназији, где су због дотрајалости пукли топоводи на прелазу преко улице. Квар је саниран привремено, а трајна поправка планирана је пре почетка наредне грејне сезоне.

ЈКП „Лим“ апелује на грађане да измире своја дуговања за грејање како би се на време обезбедила средства за санацију система и набавку енергената за наредни период. Цена грејања у овој сезони остала је непромењена, а о евентуалним изменама у наредној одлучиваће се у сарадњи са надлежним институцијама.

Честитке

Подржите напоре очувања листа

Како би неометано могли да наставимо да излазимо потребна нам је подршка Пријепољаца и Пријепољки широм Србије а и шире. Пред нама је велика одговорност да очувамо интегритет и кредибилитет новина као што је "Полимље". Свесни смо одговорности које имамо, непрестано се усавршавајући и прилагођавајући новим тенденцијама информисања. Остварујући независност информисања потребна нам је подршка читалаца, како својим предлозима тако поверењем кроз претплате. Како би олакшали процес, у прилогу су модели уплатнице и кодова за мобилне банкинг апликације. Молимо Вас да погуните и поље са Вашом поштанском адресу како би је користили за слање листова.

Молимо Вас да након успешне уплате пошаљете Вашу адресу на емаил листа polimlje@gmail.com

Годишње издање Полимља

Поштовани читаоци,

Уколико желите да додатно подржите наш рад и да нам помогнете да трајемо и даље и да прослављамо своје јубилеје, у просторијама наше редакције у Светозара Марковића 3 можете купити свој примерак нашег годишњег издања новина. Цена једног комплета је 8000 динара.

Хвала вам што подржавате наш рад и верујете у нас!

Polugodišnja pretplata

NBS IPS QR

Godišnja pretplata

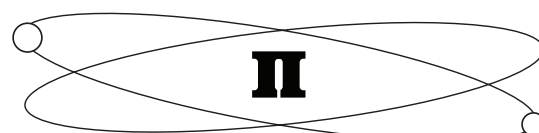

NBS IPS QR

НАЛОГ ЗА ПРЕНОС		
платилац	шифра плаћања	валута
	289	RSD
сврха плаћања	износ	
Polugodišnja pretplata	=2500,00	
прималац	рачуни платиоца	
INFORMATIVNO PREDUZEĆE POLIMLJE DOO	модел и позив на број (задужење)	
	рачуни примаоца	
	325-9500600030786-36	
	модел и позив на број (одобрење)	
потпис платиоца/примаоца	место и датум пријема	датум извршења
		Образлаз бр. 3

НАЛОГ ЗА ПРЕНОС		
платилац	шифра плаћања	валута
	289	RSD
сврха плаћања	износ	
Godišnja pretplata	=5000,00	
прималац	рачуни платиоца	
INFORMATIVNO PREDUZEĆE POLIMLJE DOO	модел и позив на број (задужење)	
	рачуни примаоца	
	325-9500600030786-36	
	модел и позив на број (одобрење)	
потпис платиоца/примаоца	место и датум пријема	датум извршења
		Образлаз бр. 3

Пратите нас на интернету

Instagram : [list.polimlje](https://www.instagram.com/list.polimlje)
 Facebook : [List Polimlje](https://www.facebook.com/ListPolimlje)
 X : [list_polimlje](https://twitter.com/list_polimlje)
 сајт ЛИСТА : listpolimlje.info

Спорт

Како је пријатељство створило КМФ „Арес“

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Као један од спортова који је у развоју и успону, мали фудбал привлачи пажњу и на територији наше општине. Па су тако гости наше редакције овога пута били играчи и чланови управе КМФ „Арес“ Лука Пејовић и Стефан Лазаревић.

Када је и како настао клуб? По чијим жељама и са којим амбицијама?

„Клуб малог фудбала КМФ АРЕС настао је 10. маја 2021. године, као резултат договора неколико пријатеља који су желели да се окупљају и друже кроз игру. У почетку, главни циљ клуба био је рекреативно дружење и уживање у фудбалу, али су с временом порасле амбиције ка озбиљнијем приступу и такмичарским изазовима“.

Како сте уопште окупили екипу?

„Екипа је састављена од момака из нашег краја, Велике Жупе, места где цео живот играмо фудбал у школском дворишту. Зато је лако било све те људе окупити јер годинама већ делимо исту страст према фудбалу. Дружење на спортском терену наше школе у Великој Жупи прерасло је у нешто веће“.

Ко је одабран за председника клуба и како је у почетку ишло у погледу финансија?

„Председник клуба је Лука Пејовић који је изабран на ту функцију јер је управо он дошао на идеју оснивања клуба. Поред тога, Лука је и играч, а његову иницијативу од почетка подржао је потпредседник и голман екипе Стефан Лазаревић. Клуб се три сезоне (године) финансирао самостално, од прикупљања

средстава свих играча. Сваки играч нашег клуба, који је подржао идеју обавезао се на бесповратну позајмицу клубу у виду плаћања свих трошкова који су нажалост веома велики а понекад и неиздрживи“.

Да ли је локална самоуправа била вољна да помогне и да допринесе самом клубу?

„По закону, колико смо разумели, сваки клуб од оснивања треба да има годину дана такмичења и годину и по постојања да би се уопште обратио за помоћ нашој локалној самоуправи. Након што смо испунили оба услова, како нисмо члан савеза у нашем граду, нисмо били обавештени када и како се предаје документација за средства која додељује општина. Након доласка новог председника општине Драга Попадића, лично нас је он обавестио када и како се документација предаје, па смо самим тим стигли све на време и прве године добили средства. Да су била довољна нису, али то је до сада била једина помоћ нашем клубу. Ове године се надамо да ће доћи можда до мало веће помоћи јер нам је заиста потребна“.

У оквиру ког такмичења се клуб тренутно такмичи и да ли постоје изгледи да се све то подигне на виши ниво?

„Тренутно се клуб налази у регионалној фудбал лиги која броји осам клубова од којих један пролази директно у трећу лигу док други своје место у Трећој лиги покушава да добије кроз бараж. Наш клуб је већ неколико сезона у самом врху тог такмичења. Али, услед веома тешке финансијске ситуације, нисмо у могућности да се боримо до самог

краја и изборимо Трећу лигу која је за нас много занимљивија, боља и ближа и за коју, по неком нашем мишљењу а и мишљењу многих, имамо квалитет. У будућности, уз мало већу помоћ општине, наш тим би могао врло лако да постане део Треће лиге“.

Каква је организација самог клуба тренинга и утакмица?

„Тренирамо од два до четири пута недељно у зависности од распореда утакмица. Председник и још један или два играча организују наше домаће утакмице, воде цео клуб и то за сада делује добро. Мада је напорно, јер сви ми радимо и ово нам је само хоби. На крају све стигнемо уз мало више труда“.

Да ли постоји воља међу одређеном групом друштва да учествују у виду донација?

„За сада нажалост не. Четири године од оснивања клуба имали смо донацију дресова од фирме „Трилинг“ из Велике Жупе и то је све. Ми се надамо да ће се то променити и да ће неко можда и након овог текста да се јави нашем клубу и пружи помоћ“.

Какви су изгледи за опстанак клуба и његове могућности да постане познат широј публици као и други из Пријепоља?

„Све зависи од расположења локалне самоуправе да ли жели да један овакав клуб постоји у нашем граду или не. Јер су наши играчи, председник и сви остали помало уморни од борбе за бољим сутра које никако да се деси. Из године у годину желимо само да постанемо равноправан клуб као и сви остали у овом граду, да имамо исту помоћ као и сви оста-

ли. Јер, да би направили неки успех, потребно је да се и на нас обрати мало више пажње“.

Да ли овај спорт има светлу будућност у Пријепољу?

„Мислим да има. Наш клуб и клуб ПП192 који се бави истим спортом, по мом мишљењу много доприносе популарности овог спорта. Надамо се да ћемо нашим уласком у Трећу лигу још више допринети квалитетним утакмицама и два пута годишње градским дербијем са екипом ПП192, а та утакмица је поред финала Радничких играча у малом фудбалу можда и најбоље посећен спортски догађај“.

„Од малих ногу спорт је саставни део мог живота. Одувек сам волео тимску игру и брзину, а фудбал ми је све то пружио на најбољи начин. Нисмо желели да играмо за друге већ за себе, зато смо се потрудили да направимо нешто наше, нешто где неће бити неправде и где ће играти само они који заслуже. Бавити се спортом аматерски у малој средини као што је Пријепоље доноси изазове али и посебну чар. С једне стране, имамо много недостатака у опреми, финансијама и често смо препуштени сопственој иницијативи, тренинзима на разним теренима. С друге стране, постоји јак осећај заједничности, познајемо се међусобно, а спорт нам је више од игре и такмичења. Сваки турнир и утакмица окупљају људе и много је леп осећај играти за клуб који брани боје Пријепоља. Иако бих волео да наставим бављење фудбалом на вишем нивоу, свестан сам да године играју своју улогу и да професионални пут захтева много више од саме љубави

према спорту. Свестан сам да фудбал за мене може бити само аматерски спорт. Док ме буду слушале ноге и здравље бићу део КМФ „Ареса“. Спорт доноси дисциплину, тимски дух и незаборавне тренутке дружења. Уживајте док можете и борите се да успете“, рекао је фудбалер Лука Пејовић.

„Мотивисала ме љубав према фудбалу. Касније, кроз игру са пријатељима из детињства који су и даље уз мене у клубу заволео сам фудбал. Од школских терена и првих турнира гледајући врхунске играче развила се ормона љубав према овом спорту која траје до данас. Један сам од оснивача клуба. Бити део од самог почетка и развоја клуба заједно са пријатељима је велики мотив. Пријепоље воли спорт, то се види често колико наши суграђани посећују спортске манифестације, конкретно и фудбал утакмице. Услови нису идеални као у већим градовима али љубав према спорту надмашује те препреке. Дobar је осећај бити део заједнице која воли фудбал и има прилику да се такмичи, макар то био аматерски ниво. Највећи изазов су финансије које су неопходне за нормално функционисање сваког клуба. Ускоро пуним 30 година и сматрам да ми је место овде уз пријатеље, уз Арес. Желим да допринесем развоју свог тима фокусирајући се на то да у скорјој будућности освојимо лигу и уђемо у већи ранг такмичења. Порука младим фудбалерима и спортистима уопште је да верују у себе, да буду упорни, а пре свега тога да уживају у игри што треба да буде суштина свега“, рекао је фудбалер Стефан Лазаревић.

Репортажа

Sa visina, od davnina

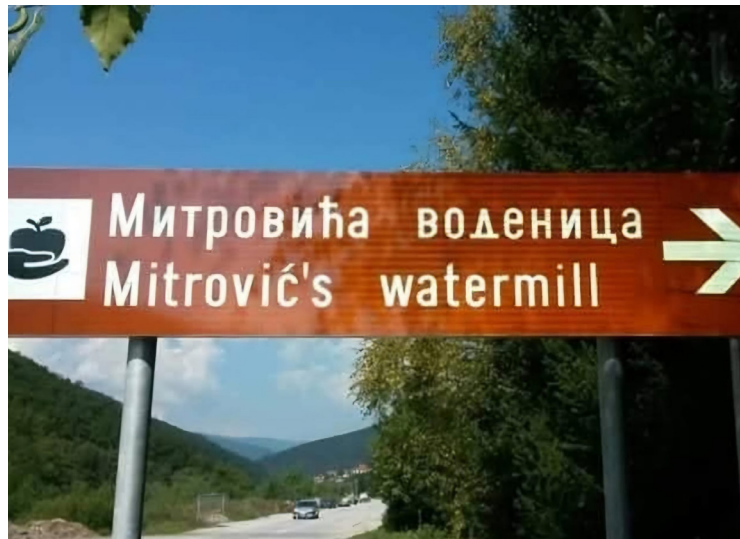
Tradicija koju neguje Mitrovića vodenica

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

Na malom, ali pitomom mestu, već godinama uspešno posluje Mitrovića vodenica. Sa sloganom «Sa visina, od davnina», ovaj porodični posao postao je simbol očuvanja tradicije i posvećenosti majstorskoj izradi brašna.

Mitrovići su od davnina poznati po veštini mlevenja žitarica, a vodenica koja se nalazi na planinskoj reci, s tradicijom starijom od nekoliko generacija, čini da svaki proizvod nosi pečat prirode i kvaliteta. Mlin koji već decenijama melje žitarice na starinski način, koristi snagu vode, a slogan «Sa visina, od davnina» simbolizuje ne samo geografski položaj vodenice, već i povezanost sa prošlim vremenima, gde su visoke planine i čist vazduh oblikovali svaki proizvod.

Mitrovića vodenica se nalazi na putu ka manastiru Mileševa, tik uz bistru reku i najstarija je vodenica u Prijepolju. Više od jednog veka ona čuva duh vremena, miris sveže samlevenog brašna i priče generacija. Danas je vode braća Mladen i Nebojša Mitrović, a sagovornica za naš

tekst bila je **Ivana Mitrović**, koja je duboko uključena u sve aspekte poslovanja. S posebnom pažnjom i ljubavlju radi na očuvanju ove tradicije i unapređenju proizvodnje. Iako su Mladen i Nebojša u većoj meri zaduženi za tehnički deo posla, Ivana se često ističe svojim angažmanom u svakodnevnim aktivnostima, od organizacije prodaje do upravljanja kontaktima sa kupcima.

Kada je osnovana Mitrovića vodenica i ko su bili njeni prvi vodeničari?

«Mitrovića vodenica postoji

više od jednog veka. Tradicija mlevenja žita u našoj porodici prenosi se generacijama, a formalno smo osnovali firmu 2004. godine, kada su Mladen i Nebojša pokrenuli sopstvenu proizvodnju integralnog brašna.»

Kako se ta tradicija prenosi kroz generacije?

«S kolena na koleno, baš tako. Znanje i veštine starih vodeničara pažljivo se čuvaju i prenose. Na taj način ne čuvamo samo posao, već i deo porodične i lokalne istorije.»

Koje su najveće promene kroz koje je vodenica prošla?

«Iako su mnoge vodenice nestale, mi smo očuvali tradicionalni način rada. Naravno, vremenom smo morali da se prilagodimo, pa je vodenica pretrpela nekoliko rekonstrukcija. Ipak, osnovna funkcija i tehnologija mlevenja ostali su isti.»

Da li još uvek koristite originalne mehanizme?

«Koristimo vodeni točak i kameno mlevno postrojenje – to su tradicionalni mehanizmi. Pored toga, imamo automatsku pakericu, kako bismo mogli da odgovorimo na zahteve tržišta.»

Kako izgleda sam proces mlevenja žita?

«Žitarice dolaze sa zlatarskih njiva, pažljivo birane. Melju se između dva kamena, a vodeni točak pokreće gornji kamen. Kroz pažljivo podešavanje, dobijamo brašno željenog kvaliteta.»

Koliko vrsta brašna proizvodite i koje žitarice koristite?

«Proizvodimo pet vrsta integralnog brašna: pšenično, kukuruzno, ražano, speltino i heljdino. Heljdu čak i sami sejemo.»

Da li je poreklo žitarica lokalno?

«Apsolutno. Koristimo žitarice sa zlatarskih njiva. To nam omogućava da očuvamo kvalitet i autentičnost našeg brašna.»

Šta razlikuje vaše brašno od industrijskog?

«Naše brašno je mleveno na tradicionalan način, bez aditiva i visokih temperatura. Samim tim, zadržava hranljive materije i prirodnu aromu. Mnogo je zdravije i prirodnije.»

Ko su vaši glavni kupci?

«Lokalno stanovništvo, pekare, restorani, ali i turisti koji traže autentične proizvode i žele da iskuse duh prošlih vremena.»

Kakvu ulogu vodenica ima u zajednici?

«Vodenica je prepoznata kao kulturno-istorijski spomenik. Ljudi iz Prijepolja je doživljavaju kao deo svog identiteta i istorije.»

Da li ste deo turističke ponude?

«Nalazi se na putu ka manastiru Mileševa i već sada privlači posetioce. Još nemamo organizovane ture, ali smo u pregovorima sa Turističkom organizacijom Prijepolja.»

Koji su najveći izazovi u očuvanju vodenice?

«Očuvanje tradicionalnih mehanizama i obezbeđivanje uslova za rad u savremenom vremenu. Nije lako spojiti prošlost i sadašnjost, ali se trudimo.»

Šta vama lično znači ova vodenica?

«To je simbol porodične tradicije, kulturnog nasleđa i života u skladu s prirodom. Podseća nas na mirnija vremena, na vrednosti koje ne smemo da zaboravimo. Ova vodenica nije samo deo kulturnog nasleđa, već i mesto koje nas podseća na značaj jednostavnosti i povezanosti sa korenima.»

Kako vidite budućnost vodenice?

«Naša želja je da znanje o radu vodenice prenesemo na naredne generacije. Znanje koje imamo nije samo zanat, to je deo našeg identiteta koji želimo da očuvamo.»

Удружења

Izviđači su stub društva, ali društvo je zaboravilo na njih

Rasim Kečević o više od pola veka rada Odreda izviđača „Boško Buha“ iz Prijepolja

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

Odred izviđača „Boško Buha“ iz Prijepolja osnovan je 25. septembra 1970. godine, ali njegov duh traje mnogo duže i dublje od samog datuma osnivanja. Ova organizacija nije bila samo odred, bila je i ostala škola života za generacije mladih ljudi. I danas, iako bez podrške i prostora, Odred funkcionise zahvaljujući upornosti i volji nekolicine ljudi, među kojima je i **Rasim Kečević**, nekadašnji vođa, starešina i danas hroničar ovog velikog pokreta.

“Idea za formiranje našeg odreda nastala je u Sarajevu, gde je delovao izviđački odred „Vladimir Perić Valter“. U tom odredu bilo je i Prijepoljaca, pa je postojala ta prirodna veza između Sarajeva i Prijepolja. Valter je simbol otpora, a Prijepolje je njegovim imenom već bilo ponosno. Logično je bilo da se pokrene nešto i kod nas”, započinje Kečević.

Kako objašnjava, naziv odreda „Boško Buha“ izabran je zbog simbolike i vremena u kojem je osnovan.

“To su bile godine posle rata, u vremenu kada su heroji poput Boška Buhe bili moralni uzori mladima. On je bio dete, a borio se za slobodu. Poruka je bila jasna, i mi, kao deca, možemo biti deo nečega velikog, značajnog, korisnog. Izviđači su osnovani da bi mladi imali zdravu sredinu u kojoj će odrastati. I to nije bila igra” to je bio život, seća se Kečević.

Zlatne godine izviđaštva – kada su mladi bili pokretačka snaga

U sedamdesetim godinama, kako kaže, izviđači iz Prijepolja bili su nosioci gotovo svih omladinskih aktivnosti u gradu.

“Mi smo bili kičma omladine u Prijepolju. Okosnica. Nije bilo manifestacije u kojoj izviđači nisu učestvovali. Bili su tu srednjoškolci, osnovci, ali i studenti, oni koji su odrasli u izviđačima pa se vraćali da pomognu. Kroz naš odred je prošlo na hiljade mladih ljudi. I svaki od njih poneo je nešto dragoceno sa sobom”, ističe Kečević.

Kaže da su čak postojali i tragovi izviđačkog delovanja u Prijepolju još 1955. godine, a dodaje i da su prvi izviđači u svetu formirani još 1907. godine u Engleskoj, dok je u Srbiji prvi odred osnovan 1911.

“I tu postoji kontinuitet. U svetu danas ima preko 50 miliona izviđača. To vam sve govori. To nije trend, to je pokret”, objašnjava on.

Vaspitanje kroz prirodu, rad i odgovornost

U srcu programa izviđača je razvoj mladog čoveka kroz konkretne zadatke, druženje i aktivno učenje.

“Naše aktivnosti su bile zasnovane na malim grupama – vodovima, odnosno manjim jedinicama koje su činili osnovci i srednjoškolci. Deca do četvrtog razreda su bili u takozvanim rojevima „pčelice“ i „poletarci“. Svi su imali svoje mesto, svoju funkciju, svoju ulogu. Sastanci su se održavali jednom nedeljno, učilo se o prirodi, ekologiji, zdravim navikama”, kaže Kečević.

Dodaje da su vikendi bili rezervisani za primenu svega naučenog. “Na izletima, marševima, logorovanjima – to je bio pravi život. Deca su se snalazila u prirodi, učila kako da podignu

šator, pripreme obrok, očiste prostor. I ono što je najvažnije, učili su kako da svakog dana učine jedno dobro delo, bilo to da pomognu starijem da pređe ulicu, pokupe smeće, nauče lekciju... Sitnice koje život znače” priča on.

Zvanja, veštine i vrednosti koje ostaju za ceo život

“Kod nas je sve imalo svoje značenje. Nije bilo dovoljno samo biti prisutan, morali ste da se trudite, da se dokazujete i učite. Postojala su zvanja – izviđač, izviđač orao, ranije izviđač partizan. Postojale su veštine, električar, stolar, kuvar, plesač, muzičar... Svako je imao svoje zaduženje i mesto u sistemu”, objašnjava Kečević.

“Kad dete prođe kroz sve nivoe, od poletarca do instruktora trećeg stepena, verujte mi, to je kao da je doktorirao. Teže je postati instruktor trećeg stepena nego danas doktor nauka. A kad to stekneš, ti ostaje za ceo život” kaže on.

Od prestiža do borbe za opstanak

Kako navodi Kečević, izviđači su nekada bili priznati i nagrađivani. Danas, situacija je daleko od idealne.

“Dobijali smo najveća priznanja, od opštinskih nagrada do onih saveznih. Nagrada oslobođenja Prijepolja, priznanja Saveza socijalističke omladine Jugoslavije... Ali danas, izviđači su gurnuti u zapećak. Nemamo prostor za sastanke, nemamo sredstva za rad, dodaje on.

Poseban problem predstavlja to što je prostorija odreda zaključana godinama zajedno sa celokupnom opremom.

“Tadašnji direktor Doma kulture nam je jednostavno zaključao prostor. Sva oprema, šatori, alati, dokumentacija, sve je unutra i propada. I dan-danas nemamo ključ, nemamo pristup. A istovremeno nemamo gde da se sastajemo s decom. Pa kako da naplaćujemo članarinu kad ne možemo ništa da im ponudimo?” pita se Kečević.

Ponosni trenuci: „Prijepoljski izviđači u Londonu 2005.“

Jedan od najsvetlijih trenutaka u istoriji odreda bio je 2005. godine, kada je 22 dece iz Prijepolja učestvovalo na evropskoj smotri izviđača u Londonu.

“To je bio podvig. U to vreme, posle godina izolacije i ratova, da 22 deteta iz Prijepolja ode na događaj gde se okupilo preko 6.000 izviđača iz celog sveta to je bilo nešto neverovatno. I što je najlepše, mi koji smo to organizovali nismo išli. Hteli smo da deca idu, da oni dožive to. Taj osećaj pripadnosti svetskom pokretu. To je za njih bilo neprocenjivo”, priča Kečević.

Iskustvo koje se ceni i van granica

Kečević sa posebnim ponosom ističe da su bivši članovi odreda danas uspešni ljudi, i da im je to iskustvo često pomagalo u životu.

“Deca koja su bila u izviđačima danas su doktori, inženjeri, profesori, preduzetnici. I svako od njih kaže da im je to bilo najdragocenije iskustvo. Čak i prilikom apliciranja za poslove, naročito u stranim firmama, bilo je dovoljno da napišu da su bili izviđači odmah im je to bila prednost. U Švedskoj, recimo, kralj je počasni predsednik izviđača, i tamo se to

ozbiljno vrednuje”, objašnjava.

Zastava, himna i učenje od malih nogu
“Mi smo jedna od retkih organizacija koja redovno koristi državne simbole. Na svakom kampu, svako jutro, podižemo zastavu Srbije i peva se himna. To deca znaju od prvog razreda. Učimo ih kroz bojanke, kroz pesme, dok još ni da pišu ne znaju. I to postaje deo njih, deo njihovog identiteta” kaže.

Prva pomoć, priroda, odgovornost – deca koja preuzimaju inicijativu

“Na našim izletima, mi ih vodimo na neuređene terene – a onda ih uredimo zajedno. Postavimo šatore, obezbedimo vodu, hranu, struju... Sve deca rade. Imaju zaduženja. Kod nas se znalo, znaš da postaviš logorsku vatru? Tvoje je. Znaš da sviraš gitaru? Ti vodiš veče. To stvara odgovorne ljude”, poručuje Kečević.

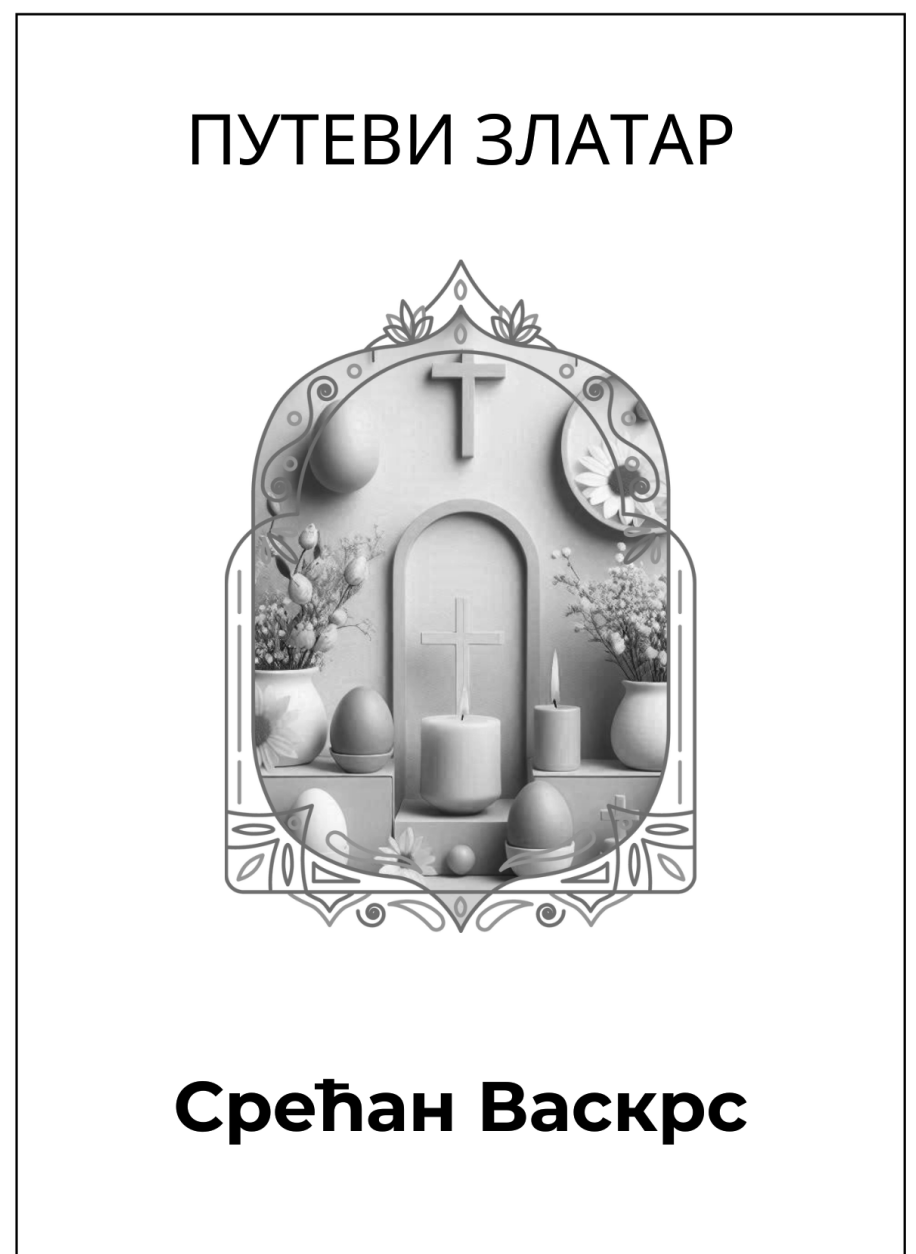
Izazovi danas – prostor i finansije

Trenutno, kako kaže, Odred ima oko 50 aktivnih članova, ali bez prostora i sredstava, aktivnosti su svedene na minimum. “Obeležavamo Prvi maj, palimo logorsku vatru, okupljamo se 25. septembra kada je poginuo Boško Buha. Ali ne možemo više dok nemamo prostor. Nema sastanaka, nema radionica, nema razvoja. A šteta je, jer interesovanje postoji”, kaže Kečević.

“Izviđači su temelj svakog zdravog društva. Mi učimo decu da budu dobri ljudi. A zar to nije ono što nam najviše nedostaje danas?” zaključio je Rasim.

Честитке

Честитке

Срећан Васкрс

Срећан Васкрс

Срећан Васкрс

Христос Воскресе

Перспектива

Јубилеји

Наставак са насловне стране

нису имали шта да траже. донет 2. августа исте године.

Сам устанак је, како нам говори учитељ покренут на основу искуства учесника Херцеговачког устанка **Јевта Поповића Кувеле и Прокопија Бујишића**. Устанике су на почетку чинили свештеници. А учествовао је и остали народ из Прибојске Бање, Вишеграда, Пријепоља, Нове Вароши, Пљеваља и Ужица. Забележен је и вођа устаника са територије Камене Горе **Јован Глушчевић**.

Организација устанка и састанци устаника одржавани су на брду Вис. Два дана и једну ноћ трајао је састанак 40 домаћина са територије Јабуге, Камене Горе, Сељана, Ограда, Крњаче, Бабина, Толаца и Врбова. Он је одржан 21. јула 1875. године, док је проглас који позива на устанак

„Пушке Вука Плескоњића и Ђеросима Лојанице огласиле су устанак у освит зоре 12. августа 1875. године. Они, са 60 својих другова, којима се прикључују и чете Ника Колџића из Крњаче, нападају турску војску на путу Пријепоље-Пљевља и на Јабуги и Мијајловици пале турске ханове: велики хан хаџи Авдије Карамулића на Трлицима, а 24. августа запалили су две карауле на Јабуги више Савина лакта“, пише о почетку буне за своју књигу, која је објављена 15 година након његове смрти, Јован М. Брашанац.

Сутрадан након тог судбоносног 12. августа прво су започеле борбе у прибојском и пљеваљском крају, па потом у нововарошком, сјеничком и вишеградском крају.

Сматра се да је ова буна била наставак Невесињске пушке, а да се практично завршила 1878. године. На њу се надовезује и Јаворски и Српско-турски рат.

„Устаници нису били за реформе, већ за истеривање и одлазак турског поробљивача, а за то су били сви грађани Србије, сви сељаци-чивчије и Срби и муслимани. Бабинска буна је свенародни устанак и покрет“, износи своје мишљење Јован М. Брашанац.

Према неким подацима, више чинилаца је утицало на негативан исход устанка. Између осталог, устаници нису имали војно и стручно лице које би координирало, мањкало им је дисциплине, део становништва био је пасиван, а муниција коју су добијали из Србије стиза-

ла је само до дела устаника.

Берлински конгрес 1878. године разрешио је питање избеглица, а борбе су престале. Део устаника је амнестиран и вратио се на своја огњишта, док су Поповићи и Јањушевићи остали без амнестије. Поповићи су се населили близу Ваљева, а Јањушевићи код Ужица.

„После 1878. године, Бабине су, према административно-територијалном устројству припадале пријепољској кази (срезу), односно пљеваљском санџаку“, наведено је у књизи „Бабине у бунама 1875-1912“.

А сада мало о обележавању значајних 150 година од почетка овог догађаја који је довео до бројних промена у пријепољском крају.

Према речима учитеља Драгана Кувелића, још пре годину дана је одржан састанак и основан одбор који би требало да се побрине за организацију прославе овог јубилеја. Основано је и Завичајно удружење чије је седиште у Бабинама, а председник **Милован Гвозденовић**. Локалној самоуправи је послат допис пре месец и више дана, а одржан је разговор и са помоћником председника општине **Зораном Деспотовићем**. Такође, допис је послат и представницима локалне самоуправе у: Новој Вароши, Пљевљима, Вишеграду, Ужицу и Прибоју.

Чланови удружења добили су и сагласност (благослов) **владике милешевског господина Атанасија**, а Црквени одбор и месна заједница ће учествовати у припреми овог догађаја. Сама организација обележавања овог јубилеја подразумева постављање спомен-обележја у порти Цркве у Бабинама, споменице са текстом, а биће организована и свечана научна академија. Спомен-обележје представља рељеф кога је идејно и практично креирао **Томо Коматина**, академски вајар из Краљева, а требало би да буде на простору димензија три метра дужине и два ширине. Такође, поред овог рељефа, композицију спомен-обележја употпуниће и текст прогласа, као и списак имена познатих учесника буне. Централни догађај, који ће бити употпуњен излагањима историчара и академика, треба да заузме место на простору испред Цркве у Бабинама дана 8. августа, када ова богомоља прославља своју храмовну славу.

Оно што је значајно нагласити, а што је и сам учитељ Кувелића истакао, јесте да је за потребе финансирања обележавања јубилеја предат пројекат Министарству културе и информисања. Свакако, прикупљају се и добровољне донације грађана и грађанки којима би се потпомогла ова значајна манифестација.

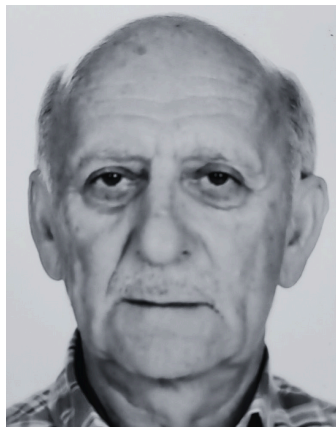
Шта ми као потоње генерације можемо да закључимо из друштвених промена које су проистекле из исхода Бабинске буне? Колико нам ова историјска сазнања могу користити за развој и напредак у нашој будућности? Како уопште да доживимо и осетимо значај самог обележавања годишњица и јубилеја од оваквих догађаја? Зашто је то нама значајно нешто што се десило још пре 150 година, а што је обликовало животе и судбине људи пријепољског краја, а директно је утицало на животе многих појединаца?

Према мишљењу многих, Бабинска буна је веома значајан догађај не само за пријепољски крај, већи и за целу земљу. Значај одржања сећања на буну огледа се у томе да је важно сећати се историје и прошлости која је изнедрила многе друштвене, политичке и сваке друге промене на одређеној већој или мањој територији. Сходно томе да је проглас буне позивао заправо „**народе све три вјере**“, на сам догађај може се гледати као на покушај уједињења и заједничке борбе за бољу и лепшу будућност у заједништву, миру и слози.

Помени

Дана 25. априла навршава се годину дана од кад смо остали без нашег драгог

МИЛИВОЈА (ЂОРЂЕ) ПУШИЦА

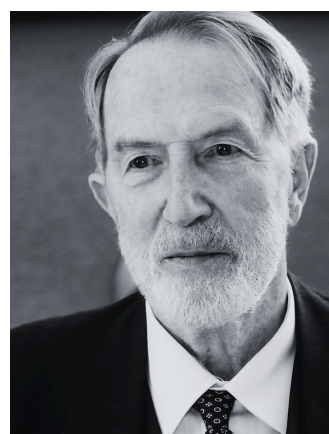
из доње Косатице.

Време не лечи бол и тугу. Док смо живи носићемо те у срцу и души.

Почивај у миру.

Заувек твоји: ћерка Александра, брат Милун, сестре Милијана, Љубица и Зорица са породицама.

Отишао је наш вољени брат и ујко

САКИБ ШЕХОВИЋ

Жалимо и сјећаћемо се заувјек.

Твоје: Невка, Мајда, Сабина и Билсена са породицама

Навршиле су се две године од смртим нашег вољеног

ДАРКА ЛОКСИМОВИЋА- ЛИКЕ

1954 – 2023

Љубав је превелика, бол претешка, а туга за тобом вечна. Почивај у миру.

Твоји: супруга Мира, син Драган, и ћерка Дубравка са породицама.

IN MEMORIAM Први гинеколог

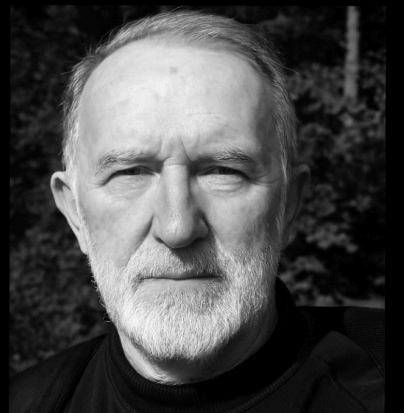
Пријепоља

и велики

пријатељ листа

„Полимље“

Примаријус доктор Сакиб Шеховић 1936-2025

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

У Београду је 7. априла 2025. године, у 90. години живота, преминуо примаријус др Сакиб Шеховић, истакнути лекар, први гинеколог-акушер у општини Пријепоље, човек великог знања, енергије и посвећености свом народу и завичају. Рођен је у Пријепољу 1936. године, где је завршио основну школу, а школовање наставио у гимназијама у Новом Пазару и Ужицу. Медицински факултет завршио је у Београду, одакле почиње његов пут као једног од пионира савремене гинекологије на простору југозападне Србије. Као први гинеколог у Пријепољу, др. Шеховић је обележио читаву епоху – у периоду од 14 година био је једини специјалиста за општине Пријепоље, Прибој, Нову Варош, Сјеницу и Рудо. Обављао је и до 995 порођаја годишње, више од 130 опера-

ција и преко 11.000 прегледа, чиме је оставио неизбрисив траг у здравственој историји региона. Био је и начелник гинеколошке службе Медицинског центра у Пријепољу. Лекарску каријеру наставио је у Београду, као начелник Другог акушерског одељења ГАК „Народни фронт“, где је и завршио свој радни век. Током каријере извео је преко 4.000 операција и асистирао на више од 10.000 порођаја. Осим као врстан стручњак, остаће упамћен и као човек великог срца и привржености родном крају. Помагао је културне установе у Пријепољу, поклањао књиге библиотеци и активно учествовао у опремању Дечјег одељења. Био је један од иницијатора првих МОСИ игара 1954. године, тада као председник Градског комитета и секретар Средњег комитета омладине. Прим. др

Сакиб Шеховић био је и верни читалац „Полимља“, који је пратио са великом пажњом. Са радошћу је посећивао редакцију кад год би долазио у Пријепоље, делећи сећања, подршку и речи охрабрења новинарима. На сусрету Пријепољаца у Београду 2019. године са сетом је поменио управо наш лист као важну нит која га повезује са завичајем. Сахрана прим. др Сакиба Шеховића биће одржана у суботу, 12. априла 2025. године, у 10:15 часова на Новом гробљу у Београду. Редакција „Полимља“ се са дубоким поштовањем опрашта од великог човека, хуманисте и пријатеља. Његов лик и дело остаће трајно уписани у историју Пријепоља и у срцима многих којима је помогао да дођу на свет, али и живе бољим и здравијим животом.

Приче са Лима

Влашки вир за душевни мир

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Своју животну и риболовачку причу овога пута испричао нам је **Срђан Пејовић**, страствени риболовац и радник у угоститељству. Како он гледа на Лим и његов значај за Пријепоље, а како на сам риболов рећи ће нам кроз инспиративну приповест о одрастању уз Лим.

Сходно томе да му је родна кућа на обали реке, имао је прилику да одраста на реци и у реци дивећи се свим њеним чарима.

„Као знатижељни клинци на распустима ловили смо лесковим прутима, а понеко нам од старих риболоваца да морску длаку. Родитељи су ми у четвртом разреду основне школе за одличан успех купили први штап. У ствари, то је тада било време блинкера, мушица. Уз неке комшије и стариог риболовца **Боривоја Дрчеле Бора** научио сам да пецам мало крупније рибе. Научио сам од њега систем, бацајмо и играмо лопте. Тада је клен била прва риба, прва радост. Временом смо крали занат од старијих, долазили су да пецају покојни **Киш из Шарампова, Кемо, Драгић Марковић**. Уз њих смо почели да ловимо и белу рибу на пловак. Знали смо да за летњи распут идемо радничким аутобусом, који је у пет сати ујутру ишао до Ивања, понесемо штапове и пецамо кленове на живе мамце, на скакавце, глисте, ракове, жабице. Спуштали смо се низ воду по пар километара, ловили смо, пржили рибу и уживали. Једноставно“, започиње Пејовић.

На питање да ли се некада плашио воде, Срђан је одговорио да то за њега није би-

ло у оптицају и да је га је одувек вода заправо смиривала.

„Видите ове ожиле које имам на глави. То је све од скокова у Лим. Мало ми је било да скачем са **Ивањског моста** са стопе и конструкције, па сам као клинац заставио камион **Предузећа Рада** и попео се на кабину са које сам скочио. Постојала је и топола на Влашком виру која је била висока 18 метара. Попео сам се и схватио да уствари не могу да сиђем са ње. Нема силаска, само можеш да скочиш. Најбоље се страх превазиђе када учиш сам да пливаш. У **Купарима у Хрватској** смо победили њихову екипу који су рођени на мору“, спремно је објаснио он.

Када говори о томе како је текао развој једног риболовца на Лиму, Срђан не мисли само на себе, већ и на своје другове чије је детињство обележила лимска обала и сама река.

„Као клинци смо почели да пецамо на природне мамце, онда смо прешли на пловкарење беле рибе, па смо пецали младицу мање-више. Сада пецам углавном смуђа на језеру. И сам правим своје варалице, а нема ништа лепше него када зими дељам и правим те варалице од липовог дрвета, па користим и жице за стоматологију од прохрома. Како се стари, све тежиш томе да узмеш нешто лакше од опреме. Ми смо залуђеници и купујемо и што нам треба и што не. Мада доста опреме која ми не треба поклањам“.

Када је у питању сам риболов, он истиче да није учествовао у такмичењима и да врло ретко продаје рибу.

„Не учествујем у такмичењима, мада некад продам нешто рибе чисто да обновим прибор. Већином искупим родбину и другове и спремам им рибу. Када је сезона слава, спремао сам људима све што се може спремити од лимске рибе, од плескавица, сардина, марината, чорби, паштета. Јео сам и морску рибу, али за мене је бела риба број један“.

О томе како изгледа љубав према риболову Пејовић је говорио са усхићењем.

„Ми имамо неки свој свет. Многи нам се чуде, али то је за нас разонода и опуштање. То време користимо да се манемо неких тешких тема које нас у овом времену окружују“.

Срђан сматра да би требало да се успостави боља организација риболоваца оснивањем удружења, што би могло да реши многа питања.

„Ми овде немамо удружење риболоваца, а некада смо имали, мада сам у Ивањици сваке године гост њиховог удружења на састанцима. То би требало неки старији риболовци као што су **Миго Шћепановић, Бубе**, који имају мало већи утицај да покрену. Сад је период кад је забрана риболова до 1. јула и баш у том периоду може да се организује чишћење и то би било прелепо. Довољно је да један риболовац изнесе само један џак смећа“.

Наравно, питали смо га и како је дошао до свог највећег улова.

„Ненадани улов на **Коканом Броду** био је највећи до сада. Ноћу, поред бране, пецајући смуђа, упецао сам **шарана** тешког **пет килогра-**

ма и 650 грама. Шаран се, као лисица од рибе, борио. Када сам видео шта сам извукао, мојој срећи није било краја. Имало је још неких улова на **Коканом броју**, али ми не знамо шта та вода има“.

Срђан је неко ко свој живот не може да замисли ни на један други начин него поред вољене реке.

„Могоа сам када сам завршио војску да останем да радим у **Тузли** при војсци, али нисам могоа себе да замислим да живим у граду без реке. Никад се не бих преселио у неки други град где нема воде. И када не пецамо, волимо да се дружимо и седимо заједно без тешких тема, мало се лажемо, шалимо на свачији рачун, али је најлепше за мене дружити се са тим људима“.

А о нашем Лиму има да каже да ни сами не знамо значај ове реке и последице и губитке услед њеног потенцијалног загађења.

„Лим је права планинска река, а мислим и да је биохемијски чиста. То показује чињеница да има доста ракова, шкољки, појавиле су се и поточне пастрмке, има и младица. Мада, можда би требало још да се порибљава. Али, све је то сада добро. Јер, ми старији се сећамо како је Лим изгледао док је радила **Фабрика целулозе у Иванграду**. Сада је, нажалост, физички много загађена река и томе треба стати на пут. Имао сам ситуација када сам снимао неке људе који су камионом довозили смеће преко пута моје куће, са друге стране обале. Такође сам постављао лажне камере како бих их спречио да бацају смеће. Јер, нисмо свесни какву ми воду имамо и ако је ми не сачувамо, неће нико“.

Како изгледа када и други препознају богатство које Лим има сведоче и људи из разних краје Србије који већ годинама долазе код Срђана и пецају заједно са њим.

„Имам другаре који из Ивањице, **Врњачке Бање, Пожеге и Ужица** пређу по стотине километара да пецају и одушевљени су. Нормално, моја кућа је пуна гостопримства, па их све угостим врло радо. Чак испод куће на **Влашком виру** где сам одрастао направио сам кућерак на ком пише „Влашки вир за душевни мир“ и ту људи долазе“.

Сви смо сведоци да последњих година на Лиму нема купача, а како је то изгледало из Срђановог угла, када су он и још многи одрастали на обалама и учили да пливају на Влашком виру.

„Некада је на том чувеном Влашком виру било на стотине купача. Сада је присутна велика неорганизирана уређивања плажа, нема ни омладине. Савршено се сећам да је од **Ивањског моста** па до **Пријепоља купача**“, поделио је своја сећања.

Говорио и о љубави према води, а не само пецању.

„Последњих седам година имам дозволу и пецам на **Златарском језеру**. Друг ме одвео у његов камп и тако је почео риболов горе. Са другарима из Ивањице средио сам барку, а имамо и камп. Најбољи антидепресив за мене је отићи на чамац и провести дан на води. Некада и сам лети одем, упалим чамац и када ми се задрема подигнем моторе и спавам на чамцу, а сунце ме пробуди ујутру. Пар првих година ишао сам са родитељима на море. Међутим, сада је **Златарско језеро** моје море, јер је то нешто најлепше, купање у језеру, природа и све остало“.

„Надам се да ћу ускоро отићи у заслужену мировину и да ће мој живот бити само на води. Мада можда и немам услове за пензију, сматрам да ако у послу не могу да дам сто посто себе, онда и не треба да радим“.

Пријеполци ван Пријепоља

Зденко Крповић

Пријеполци не праштају успех ником

ВЛАДИМИР БАБИЋ
redakcija@listpolimlje.info

Овога пута гост наше редакције био је **Зденко Крповић**, сада већ прослављени одбојкашки тренер. Он је човек који уме да направи синергију свих позитивних страна једног клуба и да га вине у висине, извлачећи од сваког играча максимум. Наизглед потпуно једноставно, а да ли је баш тако, откриће нам наш гост.

Када и како сте се заинтересовали за одбојку и тренерски позив?

„Моја породица и ја смо рођени у Пријепољу. Отац ми је у то време био ватрени навијач „Партизана“, тако да сам од малих ногу заједно са њим пратио све утакмице. Живео сам у центру града и много мојих пријатеља се активно бавило спортом, терени су нам били близу и расположили су нас тамо проводили већину времена. Тада смо правили импровизоване мреже и трудили се да изгледамо као прави играчи. У осмом разреду сам потпуно непланирано одлучио да одем до спортске дворане и почнем да тренирам. Тамо затичем професора **Синишу Несторовића** који је тада био тренер сениорске екипе „Путева“ и то је био мој први тренинг. У наредне две-три године су се мењали многи тренери. У средњој школи сам играо на позицији дизача. Још тада сам почео да пратим рад професора **Мевлудина Мема Кратовића** који је био тренер „Елана“, који је тада био у највећем рангу такмичења. Кратовић је био веома добар тренер и од њега сам научио много тајни овог посла. Професор **Јусуф Карахоџић** је у то време основао женску екипу „Елана“, где су играле моје другарице **Дина Пашановић, Биљана Мандић** и остале. Једном приликом професор добије награду да иде десет дана на море са породицом и препознавши мој таленат оставио ми у јеку припрема клуб на поверење да га припремам за такмичење. Девојке су биле задовољне, а ја пресрећан што сам добро урадио тај посао и тада већ озбиљније почињем да размишљам о тренерском позиву.“

Да ли је тачно да сте пошли за Београд после средње школе спремни да упишете неки од техничких факултета, а завршили на ДИФ?

„Захваљујући професору **Милану**

Коковићу, који је препознао мој таленат за природне науке, радио сам дипломски из физике, на тему фузије и фисије и спремао се за упис на Саобраћајни факултет или физику, хемију, са планом да завршим факултет, вратим се и запослим у „Ракети“, где ми је и отац радио као директор. Међутим, кренувши за Београд, негде око Косјерића почнем да размишљам о Факултету спорта и физичког васпитања. Сетио сам се професора доктора одбојке и тренера Југословенске одбојкашке репрезентације **Драга Томића**, чија је супруга била Пријепољка из Шарампова. Покушао сам да га нађем пре уписа, али нисам успео. Првог дана факултета отишао сам код њега и саопштио му да немам намеру да будем професор физичког, већ тренер и да ништа друго не желим у животу да радим. Замолио сам га да ми помогне да успем у својој намери. Након пет-шест месеци ми је дао прилику да се опробам и тренирам ОК „Поштар“. То је био препознатљив женски клуб у Југославији и тамо су биле све Београђанке. Тренере су смењивали сваких четири до пет месеци. Ту сам пекао занат две године. Екипу сам одвео у Супер лигу. Међутим, на завршници првенства, требало је да играмо баш против „Путева“ из Пријепоља. Тада су почели притисци, да се утакмица преда, што сам ја одбио, иако Пријепоље волим највише на свету. Свом граду ћу помоћи на много других начина, али професију не могу да мешам са тим. Међутим, на пут ми нису пошле три играчице, а капитен ми је испричала како одбојкашице и управа „Поштар“ не желе Супер лигу, због трошкова, обавеза и још много тога. После утакмице дао сам отказ. Све то ме пореметило, јер сам схватио да о много ствари одлучују управе и судије без обзира на квалитет и амбиције играча.“

Како је даље текао Ваш тренерски пут и развој?

„После завршетка факултета одлазим на две године у Мостар, где сам постигао завидне резултате учествујући на европским такмичењима. Стицајем околности доносим одлуку да се вратим у Пријепоље. По савету не-

ких пријатеља отвара пицерију „Фонтану“. Сагледавши ситуацију у спорту у Пријепољу, видео сам много клубова, проблема и нерада. Тада одлучујем да по истеку уговора са будванском „Ривијером“ уђем у школе и изаберам најбоље што Пријепоље има. Изабрао сам преко 150 децака, који су могли бити добри спортисти и кренуо да радим са њима 1996. године. Тада је постојао клуб „Путева“ који је водио наставник **Ферид Мезилџић**. Од 1996. до 2000. године направили смо најбоље резултате. Тада смо успели да будемо и вице-шампиони Србије и Црне Горе у пионирској, кадетској и јуниорској конкуренцији. Најзначајнија имена тих генерација су била: **Јово Цаковић, Стељић, Игор Чаравећа, Милош Вујичић, Александар Вујичић, Денис Даутовић, Јасмин Даутовић, касније и Немања Петрић, Шуљагић** и остали. Захваљујући тим резултатима добијам позив из Саудијске Арабије. Тамо сам био први тренер из Србије. Мислио сам да останем годину дана, а остао сам четири године. Постигао сам фантастичне резултате, седам трофеја, шест у млађим категоријама, Куп краља у сениорској. Принц је тражио да се трајно преселим у Саудијску Арабију са породицом и да ме материјално обезбеди до краја живота. Тражили су и веру у једном моменту да променим. Тада тамо није било тренера, тако да сам могао да им препоручим за било који спорт тренере из наших крајева. Такође, до скоро женски спортови нису постојали, тако да се сада отвара једно огромно тржиште за наше тренере и спортисте. Двоје од троје моје деце се баве спортом. Ђерка Тамара је у Саудијској Арабији са мнош и ниже успехе, чак веће од мојих. Син Дејан је тренер у Београду и све је бољи. Срђан живи и ради у Пријепољу.“

Да ли сте по повратку покушали поново да направите завидне резултате и афирмишете нове спортисте?

„Разлог другог повратка у Пријепоље био је болест ћерке Тамаре. На сву срећу, све се добро завршило без последица. Други пут сам имао сопствена средства, основао сам приватну одбојкашку школу, деци обезбе-

дио опрему, квалитетне тренинге. Укључио сам у рад и девојчице и дечаке. Клуб сам првио по узору на европске и светске. Узео сам све слободне термине и успео да достигнем њихове стандарде. У једном тренутку сам имао преко 350 чланова. Тада сам правио добре резултате, одлазили смо и на државна првенства са женском екипом.“

Како сте се осећали пред крај Вашег другог боравка и рада у Пријепољу?

„Био сам некако скрајнут у последње време, јер нисам био политички обојен. Сматрао сам да треба да се бавим само својим послом, тренинзима и спортом. Добијао сам све мање термина у салама, а све је више клубова оснивано у свим спортовима. И средства додељивана другачије. У једном моменту остајем без термина у спортским објектима а број деце се поделио на много клубова. Са 350 деце спао сам на 50 и то у Ратајској. Људи у Пријепољу успех не праштају. Био сам приморан да и трећи пут напустим Пријепоље. Поново се враћам у Саудијску Арабију. Преузео сам Репрезентацију Саудијске Арабије у млађим категоријама и већ три године нижем резултате.“

Какав је Ваш став о тренутној ситуацији у пријепољском спорту?

„Мој став је да Пријепоље нема стратегију везану за спорт. Постојање много клубова разводњава квалитет, дисциплину и средстава. Као општина би требало да знамо шта желимо. Радо бих помогао ако би неко озбиљно приступио решавању овог проблема. Трбало би фаворизовати најквалитетније клубове и само по један клуб из једног спорта финансирати. Кућа и породица су ми овде. Волим Пријепоље и желим да се вратим. Још увек имам снаге да помогнем и развијам спорт и спортисте Пријепоља ако то и неко други жели. После мог одласка 2020. године не видим никакве резултате и помаке. Трибине су све празније. А сећам се периода када је полиција морала да регулише саобраћај преко Вишећег моста кад нам је у полуфиналу Купа гостовала „**Црвена звезда**“.“

БРОЈ 3041

Издавач:
Информативно предузеће д.о.о.
Полимље
Полимска 1, Пријепоље

Директор и главни и одговорни уредник:
Владимир Бабић

Редакција:
Верица Кијановић

Компјутерска припрема:
Есад Мушкић

Претплата:
годишња 5000 динара,
полугодишња 2500 динара

Претплата у иностранству:
10000 динара

Путем интернета:
5000 динара (PDF)
Можете се претплатити и путем онлајн сервиса novinarica.com

Телефон: 033/712555

Емаил: polimlje@gmail.com

Веб: listpolimlje.info

Инстаграм: @list.polimlje

X: @list_polimlje

Фејсбук: Лист Полимље

Жиро рачун:
ОТП Банка
325950060003078636

Штампа:
Графокартон Пријепоље
033/710 009

Тираж:
300 примерака

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања

Од 1. фебруара 1932. до 1. јануара 1938. године у Пријепољу су излазили напредни листови „САНЦАК“, „РАШКА“ и „НОВИ САНЦАК“. После рата први лист се појављује 1. марта 1952. године под именом „ГЛАС ПОЛИМЉА“. Од 1. маја 1953. године лист мења име у „ПОЛИМЉЕ“ и тако излази до 27. јануара 1979. године. 1. маја исте године поново је покренут лист „ГЛАС ПОЛИМЉА“ који од 29. децембра 1989. године мења име у „ПОЛИМЉЕ“. Указом Председника Републике од 16. маја 1977. године „Полимље“ је одликовано орденом братства и јединства са сребрним венцем. YUISSN0351-8175

Честитке

